

De vuurvogel, Het Muziek Lod / Philippe Digneffe

Guy Cassiers zowel de tekst (reciterend of zingend) als de diaprojectoren. Het is de meest 'klassieke' productie van Lod omwille van het gevonden vergelijk tussen tekst, vorm en muziek.

Alhoewel minder evenwichtig, is *De vuurvogel* in een regie van Goele Derick ook spannender. Er wringt meer tussen het materiaal: verschillende soorten tekst (een kringloopverhaal van Bruno Mistiaen en de *Metamorfosen* van Ovidius) in combinatie met de mythologie van de feniks die uit zijn eigen as verrijst. En er wordt meer gewrikt aan de taakverdeling tussen verteller (André Simon) en muzikanten; verschillende soorten spel zijn het gevolg en veel wisseling van functies. Want dat is toch de sterkte (en

meteen ook de zwakte) van veel Lod-producties: hoe het menselijk materiaal aangewend wordt op de scène; niet zozeer in de zin van: de persoonlijkheid van de performer die zich meet met het materiaal. Anders: de kwetsbaarheid van mensen die even uit hun vaste 'rol' gehaald worden, de naaktheid daarvan. Het siert Lod dat het uit de buurt blijft van misbruik. Bovendien wordt *De vuurvogel* hierin als een grenspunt aangevoeld; de mogelijkheden om dat menselijk materiaal 'anders' te gebruiken zijn eenmalig, niet oneindig.

Voorbij

Portretten en *De vuurvogel* hebben gemeenschappelijk dat ze de typische sfeer

van Lod-producties, die weemoed, dat verlangen, ook thematiseren; ze geven namen aan de emotionele (muzikale) onderstroom van het werk. "Alles verglijdt" klinkt als een echo van "Het zal wel slijten". De ongrijpbare poëzie is die van de vergankelijkheid.

Het gevaar is dat de wereld van Lod op zichzelf terugplooit, dat het eerder een vluchtheuvel is waar men over de schouders kijkt dan een venster op de wereld. Uit intentieverklaringen blijkt dat men zich daarvan bewust is en daar doorheen wil breken. "We hebben een manier van kijken getoond, nu moeten we zeggen wat we zien", aldus nog Bruneel (4). In de toekomst wil hij naast Van der Harst met andere componisten werken, onder wie Koen Severens, wil hij de confrontatie met 'geschoolde' acteurs en dansers aangaan en intenser gebruik maken van tekst(en) als basismateriaal. Wat vroeger was is nu voorbij heet toepasselijk de CD die naar aanleiding van vijf jaar uitgebracht is (5).

Spelen met de muzikaliteit van de taal en theatralisering van muziek, zo zou het parcours kunnen samengevat worden. Het muziek Lod valt ermee tussen alle stoelen; en loopt zich ook wel eens builen. Getuigen daarvan uitspraken als "Het is altijd een moeilijke kwestie om muzikanten als acteurs in het spel te betrekken" (3) of "Het blijft een moeilijk bedrijf. Soms denk ik dat live muziek en theater of dans moeilijk te verzoenen zijn... Maar het blijft altijd een beetje strijd. Strijd om wat op het eerste plan staat." Dat is inherent als men geijkte genre-afbakeningen verlaat en speelt op braakliggend terrein, dat van een hedendaagse muziekdramaturgie.

Hildegard De Vuyst

(1) uit een intern evaluatiedocument

(2) uit een eigen interview met Dick Van der Harst en Alain Platel n.a.v. "De Pijl" (november 92)

(3) uit een gesprek van Eddie Vaes met Dick Van der Harst (mei 94)

(4) uit een eigen interview met Hans Bruneel (augustus 94)

(5) Dick Van der Harst, "Wat vroeger was is nu voorbij", HML 9202, te verkrijgen bij Het muziek Lod, Oudburg 40, 9000 Gent, tel. 32 (0)9 225 00 55.